

Arrest

nr. 117 801 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 11 oktober 2013 werd verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 31 januari 2006 vroeg verzoeker een visum type C - kort verblijf aan bij de Belgische ambassade te Casablanca. Zijn doel van het aangevraagde verblijf was toerisme. Het visum werd hem geweigerd.

Op 24 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2012 verklaarde verweerder die aanvraag onontvankelijk, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 16 juli 2012 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 april 2013 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw L. M. C. M. af.

Op diezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw L. M. C. M. D, van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 9 oktober 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2013 werd ingediend door:

[...]

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Foto's: Op de voorgelegde foto's is geen datum weergegeven, bijgevolg kunnen ze niet dienen als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

-Verklaringen op eer: Deze verklaringen op eer kunnen niet dienen als afdoende bewijs van de relatie gezien ze niet gecontroleerd kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Rekeningen betreffende telefoonverkeer: Op deze voorgelegde documenten zijn enkel gsm-nummers weergegeven naar wie gebeld zou zijn. Echter, het is niet vast te stellen dat één van deze nummers aan betrokkene toebehoort. Tevens werden slechts rekeningen voorgelegd met als oudste datum januari 2012. Hieruit valt eveneens niet af te leiden dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 4°, 40ter en 43 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Hij voert tevens machtsoverschrijding aan.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"Enig onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de verblijfsaanvraag niet werd geweigerd binnen de wettelijk termijn van 5 maanden en op grond van artikel 43 Vreemdelingenwet geen (reeds) toegekend verblijfsrecht, kan worden ingetrokken.

De bestreden beslissing stelt:

"In uitvoering van artikel 52 §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2013 werd ingediend (...) om de volgende reden geweigerd".

Artikel 52 Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (kortweg Vreemdelingenbesluit):

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag. (...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken ».(eigen onderlijning) Kortom, verwerende partij beschikt over een niet-verlengbare termijn van 5 maanden om een beslissing te nemen op een verblijfsaanvraag (bijlage 19ter), bij gebreke waarvan de vreemdeling na het verstrijken van de termijn van rechtswege verblijfsgerechtigd wordt (afgifte bijlage 9). Welnu, op 25 april 2013 werd een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie en werd een bijlage 19ter afgeleverd zoals bedoeld in artikel 52 §1 Vreemdelingenbesluit. Diezelfde dag werd een bijlage 19ter afgeleverd (stuk 2).

In toepassing van artikel 52 §4 Vreemdelingenbesluit diende een eventuele weigeringsbeslissing tussen te komen tegen uiterlijk 25 september 2013. De beslissing werd echter pas genomen op 9 oktober 2013 en betekend op 11 oktober 2013. Hieruit volgt dat op 6 juli 2012, zijnde datum waarop de termijn van 5 maanden zoals bedoeld in artikel 52 §4 Vreemdelingenbesluit verstreek, er nog geen (wettige) beslissing voorlag. Noch de vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch het vreemdelingenbesluit voorziet enige bepaling op grond waarvan de termijn van 5 maanden kan worden verlengd.

Artikel 52 §4, tweede lid vreemdelingenbesluit is zeer duidelijk:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af". Kortom, op 25 september 2013 werd verzoeker bij gebreke aan tijdige weigeringsbeslissing, van rechtswege geacht verblijfsgerechtigd te zijn, en diende hem een verblijfskaart te worden afgeleverd.

Verwerende partij was enkel nog gerechtigd om de verblijfskaart van verzoeker in te trekken (zie artikel 42bis, 42ter, 42quater of 42septies Vreemdelingenwet). De voorwaarden voor een intrekking zijn echter niet aan de orde. Dit wordt in de bestreden beslissing ook niet beweerd/aangevoerd. Daarnaast voorziet de wetgeving nog een mogelijkheid om personen met verblijfsrecht "terug te wijzen" of "uit te zetten" voor zover de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad (zie artikel 23 Vreemdelingenwet). Ook deze mogelijkheid werd door verwerende partij niet benut. Artikel 43 Vreemdelingenwet laat echter niet toe om het verblijfsrecht dat reeds verworven is (i.c. van rechtswege), in te trekken. Het middel is ernstig en gegrond."

Verzoeker meent dat alle door hem aangevoerde rechtsgronden zijn geschonden omdat de beslissing niet werd genomen binnen de 5 maanden na het indienen van de aanvraag.

Hij meent dat artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit zou bepalen dat de beslissing binnen de 5 maanden moet worden genomen.

Om de wettigheid te beoordelen van de bestreden beslissing, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en de op dat ogenblik vigerende wetsbepalingen.

Het wordt niet betwist dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 25 april 2013.

Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit bepaalde op dat ogenblik en thans eveneens dat:

“§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet (§ 1 werd vervangen bij artikel 10 van de wet van 8 juli 2011 – BS 12 september 2011) bepaalt dat:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Bijgevolg volgt de Raad verweerder waar deze in de nota stelt dat de *in casu* geldende termijn voor het afleveren van een beslissing 6 maanden na het indienen van de aanvraag was en aldus stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen. Verweerder had immers de tijd tot 25 oktober 2013 om diens beslissing te nemen. De Raad volgt verzoeker bijgevolg niet waar deze meent dat hij sedert 25 september 2013 van rechtswege wordt geacht verblijfsgerechtigd te zijn, noch dat verweerder sedert die datum enkel nog gerechtigd zou geweest zijn de verblijfskaart in te trekken.

Een schending van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit kan niet worden aanvaard.

Verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van

het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

[...]"

Verzoeker voert zelf aan dat de mogelijkheid die de vreemdelingenwet voorziet om omwille van redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid de binnenkomst of het verblijf te weigeren, niet werd benut door verweerder. Evenmin is er *in casu* sprake van een intrekking van een van rechtswege verworven verblijfsrecht, zoals verzoeker verkeerdelijk aanvoert.

Een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoeker licht in zijn enig middel de aangevoerde schendingen van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 4°, 40ter van de vreemdelingenwet niet toe, noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van de materiële motiveringsplicht. Ook wat betreft de aangevoerde machtsoverschrijding ontbreekt elke duiding. Minstens valt diens redenering samen met de ontwikkelde argumentatie aangaande artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit en artikel 43 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg zijn deze onderdelen van het enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het enig middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU